

Schatjes van patatjes – deel 1

Er was eens ... Welnee, dit is geen sprookje. Wat volgt is immers een echt gebeurd verhaal. Daar wil ik je wel een P voor zetten.

Eh bien, alles begon met de jaarlijkse drache nationale die gewoontegetrouw het 21 julidefilé in hartje Brussel grondig verstoorde. Maar het vervelende was dat de regen dit keer weken aan één stuk bleef aanhouden. Ook in Droeshout – of all places – viel Pluvius doorlopend met bakken neer. De ene stortbui ging ongemerkt over in de volgende. Ergens op een groot veld tussen Waaienberg en Weyenberg verzopen de aardappelen onder de continue, striemende regenvlagen. De akkers overstromden, het waren bijzonder natte tijden. Een postdiluviaanse zondvloed. Maar zoals geweten zijn aardappelen doorgaans erg gedisciplineerd, en dus bleven ze allemaal netjes rug-aan-rug liggen.

Allemaal? Neen. Patati, een patapoef van een bildtstar, verhief plotseling zijn stem: “Ik ben het beu om hier ten eeuwigten dage in die nattigheid te blijven liggen. Er moet een oplossing zijn. Ik ga het orakel raadplegen.” “Ik loop wel met je mee!”, kirde Patata enthousiast. Als kwikkebil van een roseval was ze altijd al een patatje-de-voorste geweest.

Aan het orakel op Mansteen (niet het pythisch orakel of dat van Delphi, maar de Droeshoutse versie), een dilettaantisch zelfbouwpakket van palletten, piketten en plaketten, daalde de heilig verklaarde opperdoes zaliger terstond uit de hemel neer naast de offerande, een stapel croques hawaiï met een grote karaf A.O.C. uit het patersvaartje. Met zijn jodhpurs en zijn hoed op halfzeven zag hij er helemaal niet zo bijzonder sacraal uit.

“Waarom het zoveel regent?” Hij krabde eens in zijn grizzlykleurige sikkenbaard, propte zijn mond vol en nam een slok van de hemelse vouvray. “Nomnomnom” imiteerde hij Koekiemonster uit Sesamstraat. “Best lekker, dat hebben ze hierboven niet. Sint-Pieter zweert bij yakult en – bah – dag in, dag uit rijstpap met gouden lepeltjes. Het zit me tot hier.” Hij reikte tot ver boven zijn aureool. “Hij zou beter eens een kookboek met goede recensies of wat culilit kopen!” “O ja, die regen”, kwam hij, entre deux vins, weer tot de kern van de zaak. “Wel, de hemel is bedroefd en plengt bittere tranen. De heilige graal van de patatjes is verdwenen, foetsie, ribbedebie.”

“Huh, de heilige graal?!”, riepen de patatjes in koor. “Is dat zoiets als Mozes’ stenen tafelen of de deuterocanonieke Ecclesiasticus?”, vroeg Patati. “Of misschien als de orfische mysteriën of de geheime Middelburgse A4’tjes?”, opperde Patata. “Bij lange niet”, grinnikte de grijsaard. “De heilige graal beschrijft de geheime wilde dromen van de patatjes, tien stuks in totaal. Allen willen ze geweldig rijk worden, of bloedjeknap, of razend intelligent. Negen ervan zijn evenwel valse rêverieën, maar de kennis over

die ene ware is nu dus verloren gegaan. Ga, zoek en vind die natte droom en het hemelwater zal terstond stoppen.”

Voor hij terug in het laaghangend wolkendek verdween keek hij schichtig rond en fluisterde hij hen toe: “Een secret de Polichinelle, niet voortvertellen: er ligt een kopie aan de zesde sporkeboom links, naast het Lieve-Vrouwekapelletje.” En inderdaad, op de aangegeven plaats ontdekten de patatjes het beduimelde lijstje, volledig natgeregend. “Macht, schoonheid, kracht, intelligentie, et cetera. Het is een hele boterham”, las Patati. Inderdaad, wat een reeks to do’s “, vond Patata. Onze helden schoten onmiddellijk in actie. Patati trok zijn regenjack aan, uiteraard helemaal gore-tex en winddicht, Patata haar gamaschen. “Ik neem mijn kneudel”, sprak Patati. “En ik mijn knirps”, antwoordde Patata. “Aju, paraplu”, riepen ze in koor en ze sprongen op hun step, het avontuur tegemoet, van Dan tot Berseba. De andere patatjes keken bezorgd. Zo’n aberrant gedrag, dat was not done voor een aardappel. Daar moest toch wel echt – euh – nattigheid van komen. Ze hoopten vurig dat hun vriendjes snel weer bij hen tussen de maïs- en de koolzaadvelden zouden komen liggen. Regen of niet.

Ondertussen scheurde Patati met de betere trottinette-techniek door de bochten. Patata had moeite om in zijn spoor te blijven. “Had ik nu maar een speedpedelec”, kloeg ze. “Ach, het kan nog slechter,” relativeerde Patati, “paardje-hop of ju-ju spelen bijvoorbeeld. Dan ging je al helemaal geen stap meer vooruit.” Een eind voor de Kinderboerderij sloegen ze links een geasfalteerde veldweg in, allesbehalve een fietsostrade. Honderd meter verder kwamen ze met een schok tot stilstand. Tot hun verrassing doemde een immens groot kasteel van tussen de bomen van het Millenniumbos op, van top tot teen volledig in glinsterend 24-karaats goud en bedekt met peperkoek, petits-beurres, smoelentrekkers en hier en daar een babelutte. Nieuwsgierig glipten onze helden stiekem naar binnen. Wat ze zagen tartte elke verbeelding: het interieur bestond uit een eclectische mengeling van caravaggisme, oldskool neogrec en rilievo schiacciato.

Op de troon, uittorend boven een cirkante tafel, zat een schriële patat. Patati stootte Patata aan en fluisterde: “Die is van het oeroude geslacht van de stinkend rijke pommes dauphine”. “Kan wel zijn,” beaamde die, “maar ze ziet er als een griezelige toverkol uit.” Ze keken naar de wanden vol splendide schilderijen. Hun aandacht werd getrokken door een doek helemaal achteraan. Patati schrok hevig, Patata kon een gil niet onderdrukken. “Haha, mijn topwerk,” riep de hertoginnenaardappel plotseling met krassende stem, “De aardappeleters van Vincent van Gogh!” Als een ayeaye priemde ze met haar vingers in de richting van onze helden: “Wachter, grijp hen!”

Patati en Patata stoven naar buiten. De bewaker, rondomrond een tonnetjeronde rondom-lelijk, had hen al van ver opgemerkt. De sub-Saharische vechtmachine, met een biceps als een medizinbal, zette de achtervolging in. “Ik verkoop jullie als slaven in Congo-Brazzaville. Daar krijg ik vast veel CFA-franken-Centraal voor!” De patatjes renden voor hun leven, maar de neanderthaler was een stuk sneller. Ze slalomden als gek tussen de bomen. Maar tot hun ontzetting werd de vluchtweg afgesneden door prikkeldraad. Ai, ze waren verloren, ze konden helemaal geen kant meer op. Wat nu gezongen?